

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

SYLVIA DAY

buzdaki
kelebek

DE
X
PLUS

**SYLVIA
DAY**

buzdaki
kelebek

BUZDAKİ KELEBEK

Orijinal adı: *Butterfly in frost*

© 2019 by Sylvia Day, LLC

Yazan: Sylvia Day

Çeviren: A. Deniz Topaktaş

Editör: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap, Amazon Publishing, www.apub.com ve Akcalı Telif Hakkı Ajansı ile ortaklaşa yapılan bir lisans düzenlemesi kapsamında yayınlanmıştır.

1. baskı / Ağustos 2021 / ISBN 978-605-09-8645-7

Sertifika no: 11940

Kapak uygulama: Serçin Çabuk

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

SYLVIA DAY

buzdaki
kelebek

Çeviren: A. Deniz Topaktaş

DE
X
PLUS

1

“Daha sabah dokuz bile değil ama şimdiden çakırkeyif oldum.”

Kapıyı çaldığım gibi ardına kadar açan komşum Roxanne, gözleri parlayarak karşımda duruyordu. Gürültüyle havlayan Weimaraner ve daha bile çok bağıran Corgi-Chihuahua melezi iki köpeği koşarak beni selamlamaya geldiler.

“Neyi kutluyoruz?” Çömelip kendimi yumuşak ve tüylü vücutların saldırısına karşı hazırladım. Kafamı kaldırıncı Roxy’nin sütun gibi bacaklarına geçirdiği kotu ve belinde düğüm yaptığı klasik, beyaz gömleğini fark ettim. Her zamanki gibi hiç çabalamadan harika görünüyordu.

Sırtarak aşağıya baktı. “Bizde mesai demlenerek başlar doktorcuğum.”

“Öyle mi diyorsun?” İki köpeği de hırpalayarak sevdim, gelişime sevinmeleri gururumu okşamıştı. “Benden itiraz bekleme. Arada reçeteye içki yazdığım doğrudur.”

“Ama *sen* asla içmezsin.”

Omuz silktim. “Zaten benle içilmez. Hemen duygusala bağlarım.”

Bella ve Minnie'nin hararetli karşılaşması Roxy'yi, “Seni özlediler. Ben de özledim” demeye teşvik etti.

“Özlenecek kadar uzun kalmadım.” Ayağa kalkarken çılgınca yalayan iki dilden kaçınmayı başardığım için kendimi kutladım.

Roxy bana hışımla sarılınca nefesim kesildi. Benden on santim daha uzun, yedi yaş büyüktü, cazibe ve güzellikte ise kat kat üstümdeydi.

Geri çekilirken beni inceledi, sonra kendince vardığı sonucu başıyla onayladı. Bakışlarım Roxy'nin oval suratını çevreleyen ve omuzlarına gelen, isyankâr kıvrıkcık saçlarına kaydı. Cildinden birkaç ton açık renkte, kahverengi gözleri vardı ve iyiliği sahici bir ruhun nezaketiyle ışıldıyorlardı.

“Manhattan nasıl?” diye sordu koluma girip beni içeri çektiştirirken.

“Her zamanki kadar çılgın.”

“Peki benim favori ünlü çiftim nasıl?” Arkamızdan kapıyı ayağıyla kapattı. “Hâlâ muhteşem, cazibeli ve bok gibi zenginler mi? Kadın daha hamile kalmadı mı? Bana anlatabilirsin, kimseciklere söylemem.”

Gülümsedim, Roxy de güldü. Dedikoducuydu ama kötü niyeti yoktu. Yine de beş dakikadan fazla sır tutamazdı.

“Evet, Gideon ve Eva Cross hâlâ her anlamda harikalar. Hem Eva'nın doktoru ben değilim, o yüzden hamile mi, değil mi bilemem. Tabii senin bu tür bilgilere ulaşmaktaki uzmanlığını düşünürsek, Eva öğrendiği an senin de haberin olmasını beklerim.”

“Hah! Keşke. Kylie Jenner'ın gizli hamileliği, ünlü-

lerin bile sırları olabileceğini kanıtladı.” Roxy’nin gözleri heyecanla parladı. “Yani belki Eva da hamile ama sır gibi saklıyor.”

Roxy’yi yüzüstü bırakmaktan nefret ediyordum ama... “İşine yarar mı bilemem ama bebek göbeğine dair görsel kanıt da yoktu.”

“Kahretsin.” Roxy somurttu. “Neyse, daha gençler.”

“Ve yoğunlar.” Kendileri için çalışan biri olarak, ilk elden biliyordum.

“Eva’yı gördüğünde ne giymişti? Tam anlat: kıyafeti, ayakkabıları, aksesuarları.”

“Hangisini?” diye sordum masumca. “Onu birden fazla kez gördüm.”

Gözleri ışıldadı. “Oha be kızım. Hadi Salty’s’te yemeğe gidelim, bana hepsini anlatırsın!”

“Belki ikna olurum” diye şakalaştım.

“Bu arada...” Salona doğru gittiği için yaydığı içki kokusu da silikleşti. “Sana anlatacak bir sürü şeyim var.”

“Sadece üç haftadır yokum. En fazla ne yaşanmış olabilir?”

Bella ve Minnie’yi salonun eşiğine kadar takip ettim ve o an bu tanıdık manzaraya kendimi ait hissettim. Roxy’nin yer yer lacivert ve altın sarılarını kullansa da beyaz yoğunluğunda dekore ettiği geleneksek tarzdaki evi hem zarif hem de rahattı. Sağa sola dağılmış canlı renklerdeki mozaikleri –bardak altlıkları, dekoratif kâseler, vazolar filan– kendisi yapıyordu ve Pike Place Market’ta satan elemanları vardı.

Tabii şovun asıl yıldızı pencerelerinden uzayıp giden Puget Boğazı’nın gösterişli manzarasıydı.

Maury ve Vashon Adaları’nın eşlik ettiği boğazın panorama görüntüsü karşısında donup kaldım. Rengârenk

yük konteynerleri yığınıyla ağırlaşmış, devasa büyüklükteki kırmızı beyaz bir mavna Tacoma'dan itinayla uzaklaşıyor, Poverty Koyu'ndan çıkış yapmak için mecbur olduğu keskin dönüş için yavaşça hazırlanıyordu.

Parıltılı suları ve gidip gelen tekneleri saatlerce izlemekten asla bıkmazdım. Hatta New York'tayken bu manzarayı inanılmaz özlemiştim.

Düşününce, bir keresinde Big Apple'da nasıl doğduysam, öyle de öleceğime yemin etmiştim. Kesinlikle eskiden olduğum kadın değildim.

Kel kartalın başının kendini belli eden parlak beyazını görürüm belki diye uçurumun eşiğindeki dev ve yaşlı ağaca baktım. Tünemeyi en çok sevdiği çıplak dal şimdi boştu ama daha uzakta kuzeyden SeaTac Havalimanı'na iniş yapan sıralı uçaklar rüzgârın esme yönünü belli ediyordu. Arkamı dönüp Roxy'nin ayaklarına tertemiz beyaz yürüyüş ayakkabıları geçirmesini izledim.

Ayağa kalktı. "Buluşmayı kaçırdığını biliyorsun... yine. Yılbaşından beri birine bile gelmedin, değil mi?"

Soruyu geçiştirmek için uzaklaştım ve kapı girişindeki duvar kancalarında asılı duran köpeklerin tasmalarını aldım. "Yani, gerçekten *kaçırdığım* bir şey var mı sence? Bence cevap hayır."

Her ay sokaklarımızda ayaklı bir tabela belirir, bir sonraki mahalleli buluşmasının tarih ve yerini bildirirdi, benim için ise New York seyahatimi ne zamana planlayacağım için yararlı bir uyarı olurdu. İnsanlarla toplanmak benim için sorunlu bir konuydu ve en iyisi, mümkünse kaçınmaktı.

"Emily bahçıvanıyla katıldı." Roxy yanıma geldi, biyoçözünür kaka toplama poşetlerini kemer köprüsüne

tutturmak için karabina kancayla uğraşıyordu. “Çıkıyorlarmış, yani buna çıkmak denirse.”

Bu haber karşısında bir an durdum, köpeklerin git-gide heyecanlanan koşturmasını da fark ediyordum. “Çocukla mı? Yani o çocuk on altısında filan değil mi?”

“Tanrım.” Roxy’nin kahkahası gırtlığından keyifle yükseldi. “Öyle görünüyor, değil mi? Aslında yirmiymiş.”

“Hayda.” Emily kısa süre önce sancılı bir boşanmadan geçmiş, çoksatan romanları olan bir yazardı. Aynı-sını deneyimlemiş biri olarak onun için en iyisini diliyordum. Son zamanlarda oğlu yaşındaki bir dizi erkek arkadaşının mahallemizde skandal değeri taşıması biraz talihsizdi tabii.

“Travma cidden insanların içine ediyor.” Aynı duyguları paylaşısam da sesimde bu hassasiyeti belli etmeye dikkat ettim.

Hepimiz zırhlarımızı farklı biçimlerde giyiyorduk. Mesela benimki değişimdi.

“Tabii ki anlıyorum. Ama genç manitasını, hem de konu komşunun çimlerini biçen bir çocuğu da yardımlaşma yemeğine getirmek aptallık. Sırtı dönükken insanların bakışlarını bir görsen... peh peh.”

İkimiz de tasmaları takmak için eğildik.

“İşte özlediğim konular” diye şakalaştım ama bir ara Emily’ye *aklımdasın* diye kartpostal göndermeyi de zihnime not ettim

“Hepsi bu değil.”

“Öyle mi?” Ben Minnie’yi aldım, Roxy de Bella’yı. Bu düzen üzerine özel olarak karar vermemiştik ama rutinimiz buydu. Tıpkı haftada birkaç defa köpekleri birlikte gezdirme rutinimiz gibiydi, doktorumun emirleri üzerine beni haftada birkaç defa evden güneş ışığı-

na çıkararak planlı bir ilişki olmuştu artık.

Roxy heyecanla zıpladı. “Les ve Marge evlerini sat-
tılar.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Satışa çıkardıklarını bil-
miyordum.”

Roxy kahkaha atıp kapıya doğru yürüdü. “Mesele
de o zaten. Satışa çıkarmadılar.”

“Ne, nasıl yani?” Dışarı adımını attığı sırada Roxy’ye
yetiştim, Minnie de yanımda koştu ve kapıyı kapat-
tığım sırada sıkışmasını diye kuyruğunu kaçırdı.

Sağ taraftaki evime baktım, güzelce restore edil-
miş, kelebek çatılı, ellilerden kalma bir evdi. Hemen
arkasındaki geleneksel bina ise Les ve Marge’ın evi...
eviydi. Roxy’ninkiyle birlikte bu üç ev sokak boyunca
sıralanan diğer evler ile boğaz arasında eşsiz bir arazi-
ye sahipti. Bize okyanusa sıfır manzara ve ender bulu-
nan bir mahremiyet sunuyordu, hem de havalimanına
arabayla yirmi dakikalık mesafedeydi.

Roxy ona yetişebileyim diye tasmayı kısa tuttu ve
dönüp bana baktı. “New York’a uçakla gittiğin günün
ertesinde, evin önüne bir Range Rover yanaştı, içinde-
ki adam bizimkilere iyi bir para ve on dört gün içinde
evi boşaltmalarını teklif etti.”

Sendeledim ve Minnie bir anlığına tasmaına do-
landı. Köpek bana, kendimce rahatsız diye tanımladı-
ğım bir bakış attı ama hemen yoluna devam etti. “Çok
acayip.”

“Değil mi? Les teklifin miktarını söylemedi ama
bence çok büyük bir rakam olmalı.”

Eğimli yol boyunca yürüdük, tepeyi çevreleyen evle-
re iyice bakabilmek için başımı arkaya yasladım. Man-
zarayı en üst düzeyde görmeyi sağlamak için büyük

pencerelerle tasarlanmış evlerin, gözünü dört açmış, meraklı bir görüntüsü vardı. Boğaz boyunca uzayan semtimiz eskiden sır gibiydi ama Seattle ve Tacoma'da yaşanan imar patlamasıyla biz de keşfedilmişti. Çoğu konut yeni sahiplerinin zevkine göre ciddi renovasyonlara tabi tutuluyordu.

Anayola ulaşınca sola döndük. Sağ taraf çıkmaz sokaktı.

“Eğer kendileri mutluydu” dedim, “ben de onlar adına sevindim.”

“Akılları başlarından gitti tabii. Bir anda olay üstüne olay ama bence kararlarından memnunlar.” Bella'yla birlikte Roxanne de durdu ve iki köpeğin asfaltın çakıllı kenarındaki aynı noktayı işaretlemelerini bekledik. Mahallemizin sokaklarında bordür veya kaldırım yoktu. Sadece çok güzel çimenlikler ve çiçekli çalılar uzar giderdi.

“Tabii ki hepimiz onlardan bilgi sızdırmaya çalıştık” diye devam etti Roxy, “ama satış hakkında tek kelime etmediler.” Bana göz ucuyla baktı. “Ama alıcı hakkında biraz bilgi verdiler.”

“Bana niye öyle bakıyorsun?”

“Çünkü Mike'la ikimiz alıcının ünlü biri olduğunu düşünüyoruz. Belki yönetmendir. Sen de televizyonda *reality* şov cerrahısın. Şimdi bu adam da geldiğine göre! Belki de geleceğin Malibu'sunda oturuyoruz! Yangın ve gelir vergisi olmayan sahil yaşamı!”

Roxy'nin kocası Mike'tan bahsetmesine içimden gülmüsedim. Benim gibi New York aktarmalı yaşıyordu ve kendime bir süredir yarattığım gerçekliği uğruna terk ettiğim hayata hoş bir renk katıyordu. Bu gerçeklik de sevdiğim komşuların kaybıyla biraz sallantıya girmişti.

Suç ortaklığı yapmaya karar vererek “Elindeki ipuçları neymiş bakalım?” diye sordum. Son bir yılda tek bir şey öğrendiysem o da değiştiremeyeceklerimi kabul etmekte. Benim gibi bir kontrol manyağı için hiç de kolay bir görev sayılmazdı.

“Les adamın evin içini bile görmek istemediğini belirtti. Adam gerek yok demiş. Zaten ‘ışığın mükemmel olduğunu’ biliyormuş. Yani, kim böyle bir laf eder? Görsel sanatlar işinden biri olmalı, haksız mıyım?”

“Belki de” diye tereddütle hemfikir oldum, bu beklemediğim sohbet beni biraz tedirgin ediyordu. İlerlediğimiz yol keskin biçimde yükselince dik yokuş uyluklarıma hafif bir yanma hissettirmeye yetti. “Ama ünlü olduğu anlamına da gelmez.”

“İşte mesele o.” Roxy’nin sözcüklerinde heyecan duyuluyordu. “Les rakam vermedi ama adamın gidip de sokağın sonundaki devasa malikâneyi almamasının delilik olduğunu söyledi. O evin satış fiyatı üç buçuk milyon!”

Düşününce aklım almadı. Les ve Marge’ın güzel bir evleri var... *vardı* ama değeri o rakamın yanından bile geçmezdi.

“Galiba alıcıyı bir kere salondaki o büyük, kemerli pencerede gördüm” diye devam etti Roxy. “Yanıdaki sarışın da fıstık gibiydi. Sütun bacaklı ve manken gibi zayıftı.”

Tepeye ulaştığımızda nefes nefeseydim; tabii ki haftanın çoğu günü spor salonuna giden Roxy değildi.

Dört yüz metre ileride, sağda Dash Point’e çıkan bir sokak vardı. O sokağı geçip dümdüz gidince de yol eğim kazanarak su seviyesine inene kadar alçalıyordu. İşte Redondo Beach oradaydı, Poverty Koyu ve ötesinin

uçsuz bucaksız manzarasına sahip, iskele üzerindeki Salty's de. Tam Salty's'in deniztarağı çorbasına methiyeler düzmek üzereydim ki bir koşucu köşeden tam hız döndü. Aniden ortaya çıkmasıyla sersemledim. Daha yakından bakınca bir adımım havada dondum kaldım. Nefesim ciğerlerimde hapsoldü.

Aynı anda kayda geçecek çok fazla şey vardı, o yüzden zihnim adamı bütünüyle sindirmeye çalıştı. Sadece siyah şort ve ayakkabı giymişti, iyice bronzlaşmış teni görsel bir ziyafet sunuyordu, kolları dövme sanatıyla işlenmişti ve terle kaplı, esnek kas sistemi göze çarpıyordu.

Tabii ki *suratı*. Heykel gibi. Kare çeneli. Zalim ve nefes kesecek bir yakışıklılıktı bu.

Birkaç adım önümde duran Roxy kısık sesle ıslık çaldı. "O ne be!"

Roxy'nin sesini duymak bana nefes almayı hatırlattı. Tenim alevler içinde ve terden sıırılsıklamdı. Nabzım harcadığım efora suç atamayacağım kadar hızlanmıştı.

Adam bizi başta görmedi, hem de üzerimize doğru koştuğu halde. Akli başka yerdeydi, vücudu otopilottaydı. Uzun ve kuvvetli bacakları, ayaklarının altındaki asfaltı yalayıp yutuyordu. Kolları ritmik, kontrollü bir tempoda sallanıyordu. Vücudunun böylesine bir hızla rağmen zarif hareket etmesi çok etkileyiciydi; görüntüsü hem aerodinamik, hem de tesirliydi. Adımlarının çabasızlığında güzellik ve güç vardı ve Ben. Dik. Dik. Bakmayı. Kesemiyordum. Bunu yaptığımı ve kafamı çevirmem gerektiğini biliyordum ama *yapamadım*.

"Şu geleni görüyor musun?" diye sordu Roxy, belli ki o da kafasını çevirmeyi beceremiyordu.

Girdiğimiz transtan delirmiş havlamalarla uyan-
dık. Bella ve Minnie bize doğru tam gaz koşan yaban-
cıcıyı fark etmişlerdi.

“Hişt” diye uyardı Roxy, Bella’yı yakınına çekerek.
“Kes şunu.”

Fakat *ben* zamanında tepki veremeyecek kadar
kendimi kaptırmıştım. Minnie de şansını koşarak de-
nemeye karar verdi. Tasmaları sanki hiç tutmamışım gi-
bi elimden kaydı. Daha yakalamak için adımımı ata-
madan bodur bacakları bulanıklaşana dek hızlandı, o
adamlar çarpışma rotasına doğru ilerliyordu.

“Lanet olsun.” Şimdi ben de adama doğru koşuyor-
dum ve sonunda beni gördü. Düşüncelerinden sıyrılıp
da iki şaşkın kadın ve kontrolden çıkmış köpeklerini
gördüğüne hiç şaşırmadı. Kafası dağınık halinden tam
odağa geçtiği anda dudaklarının sert çizgisi gerildi. Ve
yavaşlamadı.

İlkel içgüdülerim kaçma, kurtulma tepkisi veriyor-
du. Adam sanki üzerime son sürat gelen bir kasırgay-
dı ve kendini koruma güdüsü geri çekilmeyi emredi-
yordu.

“Minnie!” diye bağırdım, koşarken bir yandan tas-
masına doğru uzanmaya çalışıyordum. Hedefi kaçırdım.
“Kahretsin!”

“Minnie Bear!” Roxy bağırdığı gibi küçük köpek pa-
tinaj yaparak durdu ve insanına doğru koşmaya baş-
ladı.

Ben de çeviklikte köpekten geri kalmadım. Üzeri-
me doğru hücum eden adamdan kaçınmak için yönü-
mü değiştirip yolun karşısına yöneldim.

“Teagan!”

Roxy panikle adımı bağırınca başımı döndürdüğüm

gibi... tam üzerime gelen Chrysler 300'ü gördüm.

Adrenalin patladı ve ileri atıldım, frenlerin cıyıklama sesi ensemdeki tüyleri diken diken ürpertti. Araba arkamdan, yoldan çıkıp da tam komşunun çimlerine yığılmama yetecek kuvvetle çarptı.

Nefesim kesildiği ve korkudan titrediğim için iyi olduğumu fark etmem birkaç saniyemi aldı.

Ve o kaçtığım seksi, kaslı ve terli insan cüssesinin üzerimde olduğunu da ancak o zaman fark ettim.

2

“Delirdin mi sen?” diye patladı, bakışları öfke doluydu.

Sinirden kudurduğunu görebiliyordum. Ayrıca yakın planda daha da muhteşemdi.

Gözleri tatlı bir ela rengiydi, gözbebeğinden altın çizgilerle zümrüt yeşili yayılıyordu. Kirpikleri artık abartıya kaçacak kadar sıktı, yani o kadar yoğun ve koyu renkliydiler ki sanki *eyeliner* çekmişti. Aynı şekilde gür ve kalın kaşları o ışıltılı ve hiddetli gözlerin üzerinde kavis yapıyordu. Elmacıkkemiklerine canımı verirdim, dudakları ise sımsıkı, düz bir çizgi biçiminde kapalıydı.

Beni sarstı. “Beni duyuyor musun sen?”

Elbette, evet, hem de sesindeki boğuk sertliği bile algılıyordum. *Caz bar*, diye düşündüm. Konuşması viski ve tütünle lezzetlenmişti.

Bacaklarını ayırmış üzerimde oturuyordu, terleri üzerime damlıyordu ve ben sanki şok cihazına bağlanmışım gibi bütün vücudumu sarsan keskin sancılı ataklar hissediyordum. Göğsüm soluklarımın şiddetle kabarıyor, her nefesim bu adamın aromalarını içime

taşıyordu. Narenciye, feromon ve sıkı çalışmayla birlikte sağlıklı bir erkek.

“*Teagan*” dedi dişlerini sıkarak, bir yandan omuzlarından tutarak beni kaldırıyordu. “Bir şey söyle.”

Pazılar –Tanrım bu herif özel yapım mıydı– ve göğüs kasları, dövme tenin ve bir dizi karın kasının altında geriliyordu.

“*Teagan*.” Roxy adamın omzunun gerisinde duruyor, Minnie ve Bella’yı zapt etmeye çalışıyordu. Bizim kızlar farklı cinsten oldukları halde onlar bile adamın üzerine çullanmak istiyorlardı. “Hangi akla hizmet yola atladın?”

Adam ayağa kalktığı sırada beni tekrar yere yatırdı. “Aklını kullanmıyordun.”

Kafamı kaldırıp adama bakınca ne kadar uzun boylu olduğunu hatırladım. Bana doğru elini uzatınca hiç düşünmeden karşılık verdim ama bir an sonra teni benimkine temas ettiğinde tutuşundan ziyade farkındalıkla çarpıldım. Beni ayağa kaldırdı, çektiği elini dalgın dalgın göğsüne sildi.

“Seni asfalta yapışmış izlemekten daha önemli işlerim var” dedi, ses tonu buz gibiydi.

Bu adamda yumuşaklığın y’si yoktu. Ne bedeninde ne de karakterinde. Tabii güzel olamayacak kadar maskülen ama yine de bunu başaran suratında da... Özellikle de inanılmaz çekim gücünde yumuşaklıktan iz yoktu. Beni en çok şaşırtan da aramızda yükselen bu cinsel gerilim oldu.

Ben de hâlâ o karıncalanmayı hissettiğim avcumu üzerime sildim.

“Haklısın, çok teşekkürler” dedi Roxy, bir eli kalbindeydi. “Ölecek kadar korktum.”

Adamın bakışları içimi delip geçti. “İyi misin?”

“İyiyim.” Tabii dağınık saç örgümü, makyajsız suratımı ve bakım isteyen kaşlarımı saymazsak. Bunları düşününce halimin farkına vardım. Keşke daha derli toplu görünseydim. Kılık kıyafet de zırh yerine geçebilirdi.

Evet, dövmelerinin aklıma *bunu*, bir savaşçı zırhını getirdiğini fark ettim. Mürekkep geniş omuzlarından göğüs kaslarını ve kürek kemiklerini örterek akıyor, sonunda da o etkileyici kollara ulaşıyordu.

Eliyle saçlarını düzeltti, bana arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

“Hey, bu arada ben Roxanne.” Roxy adama tehlikeli sularda yüzdüğünü belli eden ses tonunu kullanmıştı.

Adam keskin bir hareketle bize döndü ve yine o kuvvetli zarafetini sergileyerek elini uzattı. Öfkesinin ateşi dışında adamın neyi var neyi yoksa buz gibi soğuktu. “Garrett.”

“Memnun oldum Garrett.” Roxy adamla tokalaştıktan sonra kolunu bana doladı. “Ve bu pervasız hanım da Dr. Teagan Ransom.”

Garrett, Roxy’ye bakan gözlerini kıstı ve bana umursamaz bir bakış attı. Dikkatini tekrar Roxy’ye çevirmesi bende net bir azat edilme hissi yarattı. “Arkadaşını yollardan uzak tut Roxanne.”

Son sözlerini etmesiyle tekrar koşuya başladı ve yolun sonunda, ortaya çıktığı hızda gözden kayboldu.

Roxy’yle ikimiz arkasından bakakaldık. Bella ve Minnie tasmalarını çekiştirip havlıyorlardı.

“Hadi bakalım” dedi Roxy çimenlikten çıktığımız sırada. “Bu erken saatte beklediğimden çok daha büyük bir heyecan yaşadık.”

Milyonlarca okurun heyecanla romanlarını beklediği Sylvia Day'den, tutkulu, duygu yüklü bir aşk hikâyesi...

Bu yerde olmak aklımın ucundan bile geçmemiştir. Şimdi ise buraya yerleştim. Sevdiğim bir yerde, yenilediğim evimde, bayıldığım dostlarımla zaman geçiriyor, beni mutlu eden bir işte çalışıyordum. Geçmişimle barışıyor, geleceğimin temellerini atıyordum. Derken Garrett Frost kapı komşum oldu.

İnatçı ve cüretkâr, hayatımın titiz düzenini dağıtan, doğal afet gibi bir adam. Ona dadanmış hayaletleri, dürtülerini kontrol eden işkenceyi iyi tanyordum. Garrett her koşulda riskli olurdu ama yaralı hali çok daha tehlikeliydi. Bu adamın içinde kopan fırtınalara karşı fazla kırılğan ve içini parçalayan acıya karşı koyamayacak kadar narin olmaktan korkuyordum. Ama bu adam fazlasıyla kararlı ... ve de kaşırtıcıydı. Umud bazen buzdan ısızlıkları bile delip geçmeyi başarırdı.

Kalbinizi ısıtacak *Buzdaki Kelebek*, Crossfire serisiyle tüm dünyada çoksatan yazar Sylvia Day'in yarattığı sansasyonun muhteşem dönüşüne işaret ediyor.

“Çok sürükleyici!”

Access Hollywood Live

“Su gibi akan ve hedefi tam on ikiden vuran, dopdolu bir hikâye.”

Kirkus Reviews

“İnsanı hiddetle sayfaları çevirmek zorunda bırakıyor.”

Glamour

“Nefis bir yazım... Day'in bundan sonra yapacaklarını heyecanla bekliyorum!”

RT Book Reviews

**DE
X
PLUS**

www.dexkitap.com

[f](#) [t](#) [i](#) /DEXpub

ISBN 978-605-09-8645-7

9 786050 986457

Özellik: 000 mg/100 ml

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 34